

2005 og 2006, kan det da ikke stadig væk være SR-regeringens skyld, at det offentlige forskningsbudget falder fra 0,65 pct. af BNP til 0,50 pct.

Så er det, jeg spørger, for nu er det altså spørgetid til fru Pia Christmas-Møller: Hvordan vil fru Pia Christmas-Møller med skattestop finansiere de 7 mia. kr., der mangler i 2006, for at Danmark kan komme op på Barcelonamålsætningen?

Det hjælper ikke noget, at fru Pia Christmas-Møller og Det Konservative Folkeparti står her og slår ud med armene og siger, at man vil leve op til målsætningen i 2010, når det altså falder til det halve i 2006.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det fru Pia Christmas-Møller og derefter hr. Holger K. Nielsen som ordfører.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg har fuld forståelse for, at en politisk ordfører ikke kan kende detaljerne i alle fagområder, men jeg vil anbefale hr. Frank Jensen at konsultere sit eget partis forskningsordfører, for så vil han blive ledt på ret kurs.

Kl. 15.45

Sagen er, at den tidligere regering ikke bare efterlod en skrænt, men en afgrund i budgetoverslagsårene. Det er simpelt hen en kendsgerning, som alle partier anerkender. Sådan er det, og derfor burde hr. Frank Jensen ikke puste sig sådan op i den her debat, det klæder ham ikke. Vi har et fælles problem her.

Sagen er, at de bevillinger, der blev afsat i 1990'erne, var åremålte. De udløb, og de udløber i disse år. Det er situationen, og det kan hr. Frank Jensen altså ikke løbe fra. Derfor står vi med et fælles problem. Vi er alle sammen interesseret i at styrke forskningen, og derfor er mange gode ideer velkommen. Jeg har peget på salg af statslige virksomheder. Hvad peger hr. Frank Jensen på? Hvilke skatter og afgifter skal stige ifølge hr. Frank Jensen og Socialdemokratiet, der jo harcelerer så meget over, at vi har et skattestop?

Jeg er kommet med en konstruktiv idé. Jeg har ikke hørt nogen fra hr. Frank Jensen.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Holger K. Nielsen som ordfører.

Holger K. Nielsen (SF):

Udenrigspolitikken har spillet en stor rolle i det her folketingsår. Det lykkedes på topmødet i København at få EU-udvidelsen på plads. Det var historisk, og vi er mange, der var glade for det, og vi ser nu frem til et Europa, hvor blodige konflikter fremover kan afløses af samarbejde i stedet for de blodige konflikter, der har redet det her kontinent som en mare gennem flere hundrede år.

Så kan vi trække på skuldrene af den medieeksponering, som statsministeren præsterede. Man fik jo nærmest et indtryk, at det var hans personlige indsats, at det lykkedes at få det her på plads. Og vi kan så også nøjes med en rå latter over den tv-udsendelse – som man også har gjort andre steder i Europa – hvor statsministeren af hensyn til sit eget ego er ligeglad med almindelig diplomatisk tradition og som en biefekt får trampet De Konservative godt og grundigt i maven. Det er så statsministerens personlige fornøjelser, det skal vi ikke blande os i. Men det endelige resultat var udmærket.

På topmødet stod den danske statsminister som den store samler i Europa. I dag står Danmark på sidelinjen i det europæiske samarbejde. Ikke på grund af de forkætrede undtagelser, men fordi den danske regering i et afgørende øjeblik fravalgte Europa til fordel for USA.

Respekten for international lov og ret ligger i den europæiske tradition. Heraf følger også en respekt for FN, og det må derfor være indlysende, at en række europæiske lande protesterede mod den åbenlyse despekt, som USA havde i forhold til FN i opspillet til Irakkrigen. Det var naturligt, at man ikke ville finde sig i den verdensorden, som USA forsøgte at definere, hvor det udelukkende var amerikanske interesser, der skulle bestemme, hvad der skulle gøres, og det helt uafhængigt af, hvad det øvrige verdenssamfund ellers mente.

USA ville krigen. Og som Wolfowitz har indrømmet for nylig, var påstanden om masseødelæggelsesvåben, som jo var grundlaget for FN-resolutionerne, alene et påskud for den krig, USA ville sætte i gang. Hvis man overhovedet tager FN alvorligt, måtte man i den situation protestere over for USA og over for den amerikanske enegang.

Det gjorde den danske regering ikke, tværtimod. For den var hensynet til USA vigtigere end hensynet til FN og den internationale retsorden. For den danske regering var loyaliteten over for USA større end loyaliteten over for Europa. For